

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ivámál?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!

tíðindablaðið
sosialurin

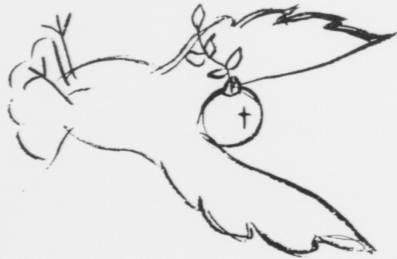

Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyrirkum og einstaklingum í lýsingaspurningum. Hetta verður gjørt uttan meir kostnað fyri lýsaran.

tá

sálirnar í býnum
býrnir í sálunum
milliónavís glaspettir
gløðandi í okkum øllum
oyðimørk beinagrindir
sálirnar í býnum
býrnir í sálunum
sum sólirnar slökkja
eins og seg sjálvar
og eingin fær tíð
til sitt síðsta amen
og eingin fær tíð
til tann seinasta kossin
farvælini eru longu farin
uppi í deyðans eitrandi osku
sálirnar í býnum
býrnir í sálunum
í øllum londum á øllum høvum
eingin at grava líkini niður

Tóróddur Poulsen

Óli í Áarstovu

Sambært býráðsvalið
man sosiala problem-
ið í Havn vera stórt.
Ingi Mohr fekk 450
atkvøður.

Tummas Ørv dugir!

Fyrst fær hann fólk
at keypa bil frá sær,
og tá tey hava havt
hann so leingi, at tey
hava fingið bilbúk,
kunnu tey koma á
motiónssentrið at
sleppa av við hann.

— * —

Valini eru av á hesum
sinni og nú veturin
nærkast, haldi eg
meg siggja, at Poul
so smátt er við at
frysta Óla út á Dag-
blaðnum. Man tað
vera við vælsignili
frá formanninum, so-

leiðis at teir sleppa
inn aftur í hitan
onkra aðra staðni?

— * —

Á »virkjunum« hjá
Poul hava tey úr at
gera, nú tey skulu til
at pakka 427 jóla-
pakkar til atkvøður-
nar, sum kvinnulistin
fekk til býráðsvalið í
Havn. Jú, vist hevur
Poul teimum nógv at
takka fyri.

— * —

Hanus Andreassen

BÝURIN

Ein handil hvørvur

Tvey hanagleiv frá húsunum, har eg
búgvi, er ein handil. Ein vanligur
litil handil. Her fæst at kalla alt tað,
sum neyðgast er í tí dagliga húsar-
haldinum. Her kemur nógv ymiskt
fólk. Leggur tú í, kanst tú steðga á
og skifta orð við grannan. Eru
stundir, ber eisini til at koma á tal
við handilsmannin ella konu
hansara — um veður og vind, um
dagsins mongu smáu og stóru viður-
skifti. Nakað slott er hann ikki,
hesin handilin. Kortini hevur hann
sin egna hugna.

Nú ein dagin frætti eg, at hesin
handilin skjótt fer at lata aftur. Má
dvína í tí høvdu kappingini, sum
valdar í krambúðarheiminum.

Eg helt hetta vera spell. Og tað
rann mær knappliga í huga, hvussu
nógvir smáir »bygdahandlar« so við
og við eru horvnir, ikki bara í hesum
partinum av býnum, men í býarút-
jaðaranum yvirhøvur.

Hvat hevur hetta at týða? Hvat
er tað, vit gera við býin hjá okkum?

Sjálvsagt, hevur tú ein bil — ella
kanska fleiri — og er tú annars frískur
og væl fyrri, hevur tú ikki brúk
fyri einum slíkum handli. So ekur tú
hvønn leygardag, saman við øllum
hinum akandi medborgarum tínum,
bragðliga inn í stórhandilin í mið-

býnum og fyllir tær køli- og frysti-
skápið.

So lægið tað kann ljóða, eru ikki øll
so væl fyrri. Tað finnast fólk, sum
ikki eiga bil. Tað finnast fólk, sum
av ymiskum orsökum ikki høvdu
verið ment at koyrt ein bil, sjálvt
um tey áttu ein. Tað finnast menn-
iskju, sum av náttúrligum grundum
eru soleiðis fyrri, at tey sjáldan ella
ongantið fáa sett sín fót í miðbýar-
marknaðin. Gomul. Sjúk. Fólk við
ymiskum brekum. Fólk, sum vara
av sjúkum og brekaðum. Barna-
bundin. Í býnum eru fleiri einsa-
mallar mammur, enn tú kanska
heldur. Hjá teimum er ofta ógjørligt
at sleppa inn í miðbýin. Men tað ber
av illum til at renna yvir um vegin
at keypa mjólk, meðan barnið fær
sær ein blund.

Ein dagin, eg var uppi á Ternu-
ryggi, tað eru nokur ár síðan, mætti
eg einum gomlum manni. Hann var
á veg oman í býin við einum dunkli
í hondini. Hetta var ein vetrardag,
herðsla á øllum vegum, hetta lúnka
geingið, sum ger at mangur — ser-
liga eldri fólk — er áhælsin og brýt-
ur seg sundur. Vit tosaðu um hálk-
una, og eg spurdi, hvar hann fór.
Hann skuldi oman í Havnina at
keypa »olju«. Hann búði í einum av
hesum smáu húsunum uppi á Ternu-

ryggi og hevði ikki oljufyr, kanska
heldur ikki ravmagn. Tað var ikki
torført at rokna út, at hetta smá-
erindið fór at taka honum tað mesta
av einum degi.

Sannleikin tykist at vera, at vit
hava gjørt henda býin til ein bý fyrri
tey ríku, tey frísku, tey ungu og tey
sterku. Tann hvørvandi smáhand-
ilin er bara eitt dømi um hetta. Er
tað t.d. ikki óvugt, at Postverkið
setir ein yvirvaksnan postkassa upp
mitt inni í stórhandlinum, sam-
stundis sum teir smáu postkassar-
nir í útjaðaranum — sum fólk
veruliga brúka — hvørva ella verða
niðurtiknir?

Sum gongdin er, gera vit eisini
okkum sjálv fátækari. Tey, sum til-
komin eru, minnst enn tann gamla
bygdahandilin. Skivuna. Innan fyrri
hana borðini við einum ótali av
skuffum við træsponum í. Uttanfyrri
pumpuna. Vektina og loddini. Hand-
ilsmanin, sum — ofta við grómut-
um hondum — vigaði sukur og salt,
mjøl og smør upp í gulnaðar dimma-
lættingar. Nakað iheimligt var við
hesi krambúðini. Meðan handils-
maðurin pakkaði tær lampuglösini
inn ella pumpaði tær upp í petrole-
umsdunkin, vóru stundir til at við-
gera ymisk mál. Hvussu royndist

Timoshenko sum herovasti? Hvønn
týðning hevði Napoleon fyrri manna-
ættina? Ófýsilig vetrarkvøld dró
hesin handilin fólk at sær. Her
spurdist tíðindi. Í tí skýmliga ljós-
inum gløddu pípurar, meðan prátið
gekk. Hesin handilin var ikki bara
handil. Hann var eisini torg, fundar-
staður, samkomustað, útvarp.

Hetta er at kalla alt farið. Men í tí
litla útjaðarahandlinum anir nakað
eftir. Tað persónliga sambandið.
Sum vit missa hvønn annan burtur,
sum vit hvørva aftur um glas, sum
vit sessast bíandi framman fyrri
heimabiografinum, fækkast stóðini,
har tú hittir tíni medmenniskju.
Tann litli handilin er eitt av hesum
stöðum. Har hittir tú fólk. Ikki
bleikar, útlúgvaðar gentur, sum ar-
beidsbyrðan og umstøðurnar eru um
at gera til automat. Tá fer út úr
hesum handlinum við einum slag av
samljóði í sinninum. Ikki við sálina í
lepum.

Um nakrar mánaðir er ein handil
burtur. Tað verður saknur í honum.
Tá hann er farin, er útkalt eina-
staðni aftrat í høvudsstaðnum. Bý-
urin er blivin eitt sindur berari,
kaldari, ómenniskjansligari.

Hanus Andreassen

